ΤΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΣΑΡΚΩΣΗ

Ο ΠΟΛΥΕΛΑΙΟΣ ΤΗΣ ΥΔΡΑΣ

Μιὰ ναυμαχία μὲ τοὺς κουρσάρους. Τὸ ναυτόπουλο καὶ ὁ πολυέλαιος τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ'. Τὸ κομπολόϊ τοῦ Σαρκώση στὰ χέρια τοῦ Κουντουριώτη. Μιὰ ἐπίσκεψις τοῦ Σαρκώση στὸ Μοναστῆρι τῆς Ὕδρας. Τὸ τέχνασμα τοῦ Κὺρ Λάζαρου. Τὸ τάμα στοὺς Ἅγιους Ταξιάρχες τῆς Σύμης. Τὸ κειμήλιο τοῦ νησιοῦ.

Συνεχίζουμε τὴν ἐξιστόρησι τῶν κατορθωμάτων τοῦ Ὑδραίου καπετὰν Σαρκώση, ποὺ ἀρχίσαμε στὸ προηγούμενο φύλλο.

Ὅσο τὸ μαῦρο καράβι, ποὺ ἐρχότανε ἀπὸ τ' Ἀλγερίνικα παράλια, ἐπλησίαζε, τόσο φαινότανε καθαρώτερα ὅτι ἦταν πειρατικὴ κορβέτα. Ὁ δεύτερος πλοίαρχος, καπετὰν Μεθενίτης, ἐξέφρασε τὴ γνώμη ὅτι πιθανὸν νὰ ἦταν τὸ καράβι τοῦ τρομεροῦ ἀρχικουρσάρου Μικέλη, Μαλτέζου, ὁ ὁποῖος φημιζότανε γιὰ τὴν ἀγριότητά του ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν πονηρία του. Ἤξερε νὰ ξεγελᾶ τοὺς ναυτικοὺς ὡς ποὺ νὰ τοὺς βάλῃ στὴ μπούκα τοῦ κανονιοῦ του. Ὁ Μεθενίτης ἐπρόσθεσε καὶ τοῦτο :

— Πρόπερσι ὁ Μικέλης, ποὺ ἔπιασε ἕνα καράβι Τσιριγώτικο, ἐκρέμασε ἀπὸ τὶς ἀντένες του τὸν καπετάνιο καὶ τοὺς ναύτες, γύμνωσε τὸ καράβι, κι' ἔπειτα τ' ἄφησε νὰ πηγαίνῃ ἀκυβέρνητο στὰ κύματα, ὡ. ποὺ ἔπεσε σ' ἓν' ἀκρογιάλι τῆς Κρήτης. Ἐκεῖ τὸ βρήκανε ψαράδες κ' ἔθαψαν τοὺς νεκρούς.

— Σήμερα ὅμως θὰ κρεμασθῇ αὐτός, ἀπάντησε μὲ πεποίθησι ὁ Σαρκώσης.

Τὰ δυὸ καράβια εἶχαν κοντοζυγώσει. Ἔξαφνα, ἀκούστηκε ἐπάνω ἀπὸ τὴν ἥσυχη θάλασσα μακρόσυρτη φωνὴ σὲ Τούρκικη γλῶσσα. Ὁ ἀρχιπειρατὴς πρόσταξε μὲ τὴ ναυτικὴ σάλπιγγα (τὸν τηλεβόα) τοὺς Ὑδραίους νὰ παραδοθοῦν «ἂν δὲν ἤθελαν νὰ χάσουν τὴ ζωή τους !»

Ἀντὶ ἀπαντήσεως ἐβρόντησε μιὰ κανονιά. Ὁ καπετὰν Σαρκώσης εἶχε δώσει τὴ διαταγή τῆς μάχης. Κ' ἔτσι, μεσοπέλαγα, ἀνάμεσα Εὐρώπης καὶ Ἀφρικῆς, ἄρχισε μιὰ θανάσιμη μονομαχία μεταξὺ τῶν δύο πλοίων, ποιὸ νὰ βουλιάξῃ τ' ἄλλο καὶ δώσῃ μπόλικη τροφὴ στὰ σκυλλόψαρα, ποὺ χοροπηδοῦσαν γύρω κυνηγώντας τὶς μπάλες τῶν κανονιῶν ποὺ ἔπεφταν στὴ θάλασσα!

Ἀπὸ τὴν ἀκατάπαυστη φωτιὰ τῶν κανονιῶν, οἱ πυκνοὶ καπνοὶ τῆς μπαρούτης εἶχαν σκοτεινιάσει τὴν ἀτμόσφαιρα, γιατὶ ἦταν καὶ ἄπανεμιά. Γιὰ πολλὴ ὥρα μόλις μπόραγε κανεὶς νὰ ξεχωρίσῃ τὸ ἕνα πλοῖο ἀπὸ τὸ ἄλλο, κ' ἔτσι βρέθηκαν τόσο κοντὰ ποὺ ἡ ἀντένες τους μπλέχτηκαν.

— Ἐμπρός, παιδιά, ἀπάνω τους ! φώναξε δυνατὰ ὁ Σαρκώσης καὶ ἀνεμίζοντας ἕνα γιαταγάνι πήδησε στὸ πειρατικό.

Οἱ ναῦτες του, μεθυσμένοι ἀπὸ ἐνθουσιασμό, τὸν ἐμιμήθηκαν καὶ χύθηκαν μέσα φοβεροί, μὲ τὰ τσεκούρια στὰ χέρια ! Πίσω τους πήγαινε καὶ ὁ καραβόσκυλλος, Ὑδραῖος κι' αὐτός. γαυγίζοντας καὶ κόβοντας ἀνθρωπινὲς σάρκες μὲ τὶς δοντάρες του. Ἡ συμπλοκὴ κράτησε λίγη ὥρα, ἦταν ὅμως φριχτὴ σὲ ἀποτελέσματα. Οἱ Ὑδραῖοι ἔχασαν καὶ αὐτοὶ τρεῖς δικούς τους, ἀλλ' ἀπὸ τοὺς κουρσάρους, ὅσοι δὲν ἐσκοτώθηκαν, στριφογύριζαν, ἐμένοι σφιχτά, χεροπόδαρα. Ὁ φοβερὸς Μικέλης ἦταν νεκρός, μὲ τὸ στῆθος ἀνοιγμένο ἀπὸ σφαῖρα κανονιοῦ, σεβδὸν ἀγνώριστος.

Ἀλλὰ τὸ πειρατικὸ καράβι ἦταν λάφυρο ἄχρηστο πιά, γιατὶ ἡ μπάλες εἶχαν τρυπήσει σὲ δυὸ μερὶς τὸ κουφάρι του κ' ἔκανε νερά. Ὁ Σαρκώσης διέταξε τοὺς ναῦτες του νὰ μεταφέρουν τοὺς τρεῖς νεκροὺς Ὑδραίους στὸ καράβι, νὰ πάρουν τὰ πολυτιμότερα πράγματα ἀπὸ τὸ πειρατικὸ καὶ ν' ἀτήσουν τοὺς αἰχμαλώτους ἐκεῖ ποὺ ἦταν, νὰ βουλιάξουν μαζὶ μὲ τὸ ἄνομο πλοῖο τους.

Ἡ διαταγὲς αὐτὲς ἐξετελέσθηκαν γρήγορα, γιατὶ τὰ νερὰ ἀνέβαιναν σ' ἀμπάρι. Καὶ ὅταν τὸ Ὑδραϊκὸ μάκρυνε κάμποσο, ἡ κορβέτα τοῦ Μικέλη βούλιαζε ὁλόενα προβῶντας στὰ σκοτεινὰ θαλάσσια βάθη τοὺς σκοτωμένους κουρσάρους καὶ τοὺς ἄλλους ποὺ ἦταν δεμένοι χεροπόδαρα.

Ὁ καπετὰν Σαρκώσης, σὰν εὐλαβητικὸς Ὑδραῖος, συλλογίστηκε τότε νὰ κατεβῇ στὴν καμπίνα του ν' ἀνάψῃ μιὰ λαμπάδα μπροστὰ στὸ εἰκόνισμα τοῦ Ἁη-Νικόλα. Φαντασθῆτε ὅμως τὴν ἔκπληξή του, ὅταν βρῆκε τὴν καμπίνα του κατάφωτη ! Ὅλα τὰ κεριὰ τοῦ χρυσοῦ πολυελαίου—ποὺ εἶχε πάρει ἀπὸ τὸν Ἰσπανὸ εὐτατρίδη καὶ εἶχε κρεμάσει στὸ ταβάνι τῆς καμπίνας του—ἦταν ἀναμμένα. Ὁ μοῦτσος τοῦ καραβιοῦ, ἕνα παιδὶ δώδεκα χρονῶν, ποὺ ἦταν ἀκόμη γονατιστὸ καὶ προσευχόταν φοβισμένο σηκώθηκε καὶ εἶπε :

— Ἐγὼ τἄναψα, καπετὰν Γιάννη, γιὰ νὰ μᾶς βοηθήσῃ ὁ Ἁη-Νικόλας.

— Καὶ μᾶς ἐβοήθησε, παιδί μου, ἀπάντησε συγκινημένος ὁ Σαρκώσης. Πήγαινε ὄξω νὰ ἰδῇς.

***

Φορτωμένο καὶ μὲ τὰ λάφυρα τώρα τὸ καράβι τὸ Κουντουριώτικο ποὺ τὸ κυβερνοῦσε μὲ τόση παλληκαριὰ ὁ Σαρκώσης, ἔβολε πλώρη γιὰ τὴν Ὕδρα, ὅπου δὲν ἄργησε νὰ φθάσῃ.

Ὅταν ὁ Σαρκώσης βγῆκε στὴ στεριά, ἡ πρώτη ἐπίσκεψις ποὺ ἔκανε ἦταν στὸν Κουντουριώτη. Ξεκοκκιζοντας τὸ κεχριμπαρένιο κομπολοϊ του, διηγήθηκε ὅλα τὰ γεγονότα τοῦ ταξειδιοῦ του, τὴ ναυμαχία μὲ τοὺς κουρσάρους καὶ τέλος ἔφθασε καὶ στὸ πολύτιμο κειμήλιο, τὸ βασιλικὸ πολυέλαιο.

Ὁ κὺρ Λάζαρος ἄκουγε σιωπηλὸς καὶ μὲ προσοχή. Σὲ κάποια στιγμή, πῆρε μὲ ἀφέλεια τὸ κομπολόϊ ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Σαρκώση καὶ παίζοντάς το, βγῆκε στὸ διάδρομο, ἐκάλεσε ἕνα ἀπὸ τοὺς πιὸ πιστοὺς ἀνθρώπους του, τοῦ τὸ ἔδωσε, μὲ τὴν ἐντολὴ νὰ πάῃ ἀμέσως στὸ πλοῖο καὶ δείχνοντας στὸν ὑποπλοίαρχο τὸ κομπολόϊ, νὰ ζητήσῃ καὶ πάρῃ ἐκ μέρους τοῦ καπετὰν Σαρκώση τὸν πολύτιμο πολυέλαιο.

— Μόλις τὸν παραλάβῃς, ἐπρόσθεσε ὁ Λ. Κουντουριώτης, θὰ τὸν πᾷς ἀμέσως στὸ Μοναστῆρι, θὰ φροντίσῃς νὰ τὸν κρεμάσουν μπροστὰ στὴν Ὡραία Πύλη καὶ ν' ἀνάψουν ὅλα τὰ κεριά του ! Πήγαινε !

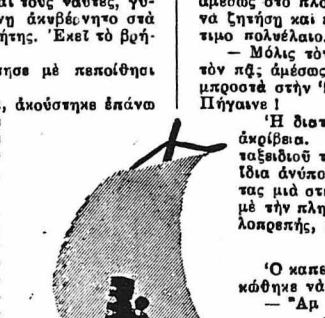

Ἡ διαταγὴ ἐξετελέσθη μὲ καταπληκτικὴ γρηγοράδα καὶ ἀκρίβεια. Καὶ ἐνῶ ὁ Σαρκώσης ἐσυνέχιζε τὴ διήγησι τοῦ ταξειδιοῦ του, ὁ Κουντουριώτης τοῦ εἶχε ἐπιστρέψει μὲ τὴν ἴδια ἀνύποπτη ἀφέλεια τὸ κομπολόϊ του, τὸ ὁποῖον, βγαίνοντας μιὰ στιγμή, εἶχε ξανασπάρει ἀπὸ τὸν ἀπεσταλμένο του, μὲ τὴν πληροφορία ὅτι ὁ πολυέλαιος, ἀστροφτερὸς καὶ μεγαλοπρεπής, κρεμόταν ἀπὸ τὸ θόλο τοῦ Ναοῦ.

***

Ὁ καπετὰν Σαρκώσης, χωρὶς νὰ ὑποψιάζεται τίποτε, σηκώθηκε νὰ φύγῃ. Ὁ κὺρ Λάζαρος τοῦ λέει :

— Ἄμ δὲν πᾶς καὶ στὸ Μοναστῆρι, ν' ἀνάψῃς ἕνα κερὶ καὶ στὴν Παναγία ποὺ σοῦδειξε τὸθαῦμα της ;

— Θὰ πάω, κὺρ Λάζαρε, ἀπάντησε ὁ Σαρκώσης, ἔσφιξε τὸ χέρι τοῦ Κουντουριώτη καὶ ἔφυγε.

Φθάνει στὸ Μοναστῆρι καὶ ἀνύποπτος μπαίνει στὸ Ναό. Φαντασθῆτε ὅμως τὴν κατάπληξί του ὅταν, μόλις ἐπροχώρησε μέσα, ἀντίκρυσε κρεμασμένο κοὶ ταλαντευόμενο ἀκόμη μπροστὰ στὴν Ὡραία Πύλη τὸν πολυέλαιό του μὲ ὅλα τὰ κεριά του ἀνσμμένα !

Διαμαρτύρεται στὸν Ἡγούμενο τοῦ Μοναστηριοῦ, ζητεῖ ἐξηγήσεις, ὁρκίζεται ὅτι τὸν ἔχει τάμα στοὺς Ἁγίους Ταξιάρχες τῆς Σύμης καὶ ἐπιμένει νὰ τὸν κατεβάσῃ καὶ τὸν πάρῃ μαζί του.

—Τὸν ἔχω τάμα στοὺς Ταξιάρχες, ἔλεγε, ποὺ μ'ἔσωσαν ἀπὸ τὴν τρικυμία ! Πῶς βρέθηκε ὦδῶ ; Ποιὸς τὸν ἔφερε ;

Ἀλλ' ὁ Ἡγούμενος, ποὺ εἶχε ἐγκαίρως εἰδοποιηθεῖ, εἶπε :

— Ὁ κὺρ-Λάζαρος !...

Τὸ ἔνδοξο αὐτὸ ὄνομα ἐνέπνεε τόσο σεβασμὸ καὶ εἶχε τόσο γόητρο, ὥστε ὁ Σαρκώσης—ποὺ καταλάβαινε ὅτι θὰ ἦταν καὶ ἀνευλάβεια νὰ κατεβάσῃ ἀπὸ τὴν ἐκκλησιὰ τὸν πολυέλαιο, μιὰ φορὰ ποὺ εἶχε ἀφιερωθεῖ—παράτησε κάθε ἀξίωσι, ἔκανε τὸ σταυρό του, ἀσπάσθηκε τὶς ἅγιες εἰκόνες καὶ γύρισε στὸ καράβι του.

— Θ' ἀγοράσω ἕναν ἄλλον πολυελαιο ἀπὸ τὴ Βενετία, εἶπε, καὶ θὰ τὸν πάω στοὺς Ἅγιους Ταξιάρχες.

***

Αὐτὴ εἶνε ἡ περίεργη ἱστορία τοῦ ἀριστουργηματικοῦ αὐτοῦ πολυελαίου τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ', τὸν ὁποῖον μὲ εὐλαβικὴ στοργὴ καὶ δίκαιη ὑπερηφάνεια φυλάει ὡς σήμερα τὸ δοξασμένο νησὶ τῆς Ὕδρας.

Τὸ ἱστορικὸ κειμήλιο ἔχει ὕψος 70 ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου, σύγκειται ἀπὸ ἄργυρον καὶ εἶνε ἀδρὰ ἐπιχρυσωμένο. Ὁ ἄξονάς του, στὸ κάτω μέρος, τελειώνει σὲ σφαῖρα πλατυσμένη, τῆς ὁποίας ἡ κυρτουμένη ἐπιφάνεια φέρει γύρω-γύρω ἕξη βραχίονες καμπτομένους μὲ χάρι πρὸς τὰ κάτω καὶ πάλι ἀνορθωμένους στὸ ἴδιο ὕψος. Σὲ κάθε βραχίονα ὑπάρχει κεροστάτης. Μεταξὺ αὐτῶν, στὴν ἐπιφάνεια τῆς κεντρικῆς σφαίρας (ποὺ ἀποτελεῖ τὸν κορμὸ τοῦ πολυελαίου) εἶνε σκαλισμένες, σὲ εἶδος μεταλείων, ἕξη βασιλικὲς μορφές, κατεσμιὰ σὲ μέγεθος ταλλήρου. Τὸ ὅλο καλλιτέχνημα εἶνε σφυρήλατο, κομψότατα δουλεμένο καὶ διατηρεῖται ὡς σήμερα σὲ ἄρίστη κα-

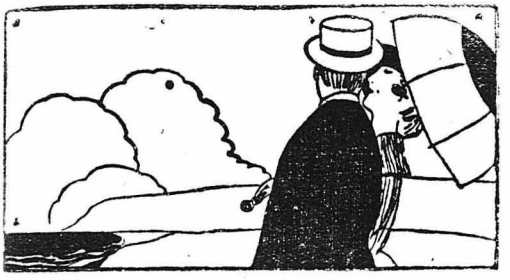

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ, ΔΙΑΛΟΓΟΙ, ΑΣΤΕΙΑ

Δυὸ φιλενάδες συζητοῦν γιὰ τὴν οἰκογενειακή τους ζωὴ καὶ γιὰ τὴν διαγωγὴ τῶν συζύγων τους. Ἡ μία παραπονιέται ὅτι ὁ ἄνδρας της δὲν τὴν συλλογίζεται καθόλου.

— Ἐγώ, λέει ἡ ἄλλη, βρίσκω ἕναν τρόπο ὥστε ὁ σύζυγός μου νὰ μὲ σκέπτεται διαρκῶς.

— Ποιὸν τρόπο :

— Κάθε δυὸ τρεῖς μέρες τοῦ παρουσιάζω καὶ ἕναν λογαριασμό, ἄλλοτε τῆς μοδίστρας, ἄλλοτε τῆς καπελλοῦς καὶ οὔτω καθεξῆς !

***

Ὁ Ἀνδρέας Π... διηγεῖται πῶς ἐσώθηκε ὡς ἐκ θαύματος ἀπὸ ἕνα νανάγιο, ἐνῶ ἐγύριζε ἀπὸ τὴν Εὐρώπη.

— Σὲ μιὰ στιγμὴ, λέει, ποὺ εἶχα βουλιάξει βαθειὰ εἶδα τὸν χάρο μὲ τὰ μάτια μου. Αἴ, λοιπὸν ἐκείνη τὴν στιγμὴ συνέβη κάτι τὸ ἀπίστευτο. Ὅλες ἀνεξαιρέτως, ὅλες ἡ ἀναμνήσεις τοῦ βίου μου, ἐπέρασαν ἀπὸ μπρός μου σὰν μιὰ κινηματογραφικὴ ταινια. Τὰ ἐθυμήθηκα σᾶς λέω ὅλα ἀνεξαιρέτως.

— Δὲν μοῦ λές ; ρωτάει μάποιος, ἀπὸ τὴν παρέα, θυμήθηκες κι' ἐκεῖνες.. τὶς ἑκατὸ δραχμὲς ποὺ μοῦ χρωστᾶς ;

Κ' ἐκεῖνος... δὲν ἀπήντησε !...

***

Σὲ κάποιο ἐξοχικὸ ζυθεστιατόριο ἕνας πελάτης δηλώνει ξαφνικὰ ὅτι δὲν πληρώνει τὸν λογαριασμό.

Τὸ Γκαρσόνι.—Κύριε, ἂν δὲν πληρώσετε τὸν λογαριασμὸ θὰ φωνάξουμε χωροφύλακα.

Ὁ Πελάτης.—Αὐτὸ ἀκριβῶς, θέλω κι' ἐγώ, νὰ φωνάξῃς χωροφύλακα γιὰ νὰ ἰδῇ τὸν λογαριασμὸ καὶ νὰ σᾶς πάρη μέσα κι' ἐσένα καὶ τὸν ἀφεντικό σου !...

***

Ἡ κόρη τῆς κυρίας Β... σπουδάζει στὸ Παρίσι νομικά.

Μιὰ μέρα κάποια φίλη τῆς κυρίας Β... ποὺ πῆγε νὰ τῆς κάνῃ ἐπίσκεψη τὴν ρωτάει :

— Εἶσαστε εὐχαριστημένη ἀπὸ τὶς σπουδὲς ποὺ κάνει ἡ κόρη σας στὸ Παρίσι ;

— Πάρα πολὺ εὐχαριστημένη. Προόδευσε καταπληκτικά. Φαντασθῆτε ὅτι κατώρθωσε... νὰ παντρευθῇ ἕναν ἀπὸ τοὺς καθηγητάς της !

***

Στὸ Δικαστήριο :

Ὁ Πρόεδρος.—Γιατὶ κατηγορούμενε ἔκλεψες τὰ παλιὰ ροῦχα τοῦ μηνυτοῦ ;

Ὁ κατηγορούμενος.—Τὰ νόμισα γιὰ καινούργια, κύριε Πρόεδρε..

***

Ὁ Κάρολος Ντυπὸν σταματάει μιὰ μέρα στὸν δρόμο τὸν φίλο του Μωρὶς καὶ τοῦ λέει θυμωμένος.

— Ἔμαθα πὼς παντρεύεσαι Μωρίς, εἶνε ἀλήθεια ;

— Ναί.

— Μὲ τὴν δεσποινίδα Ὀρλάν ;

— Ἀκριβῶς.

— Μά, πρὸ δύο μηνῶν ποὺ ἐπρόκειτο νὰ τὴν παντρευθῶ ἐγὼ καὶ σὲ ρώτησα μὲ συνεβούλευσες νὰ μὴ τὴν πάρω γιατὶ θὰ καταστραφῶ.

— Ναί... σοῦ εἶπα ὅτι αὐτὴ δὲν εἶνε γυναῖκα γιὰ σένα. Αὐτὸ ὅμως δὲν θὰ πῇ πὼς δὲν κάνει καὶ γιὰ μένα !...

τάσταση, σὰν νὰ βγῆκε πρὸ ὀλίγου ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ τεχνίτη, ἂν καὶ ἡ ἀπαστράπτουσα χρυσῆ ἐπιφάνειά του οὔτε ἐπιχρυσώθηκε ποτὲ ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, οὔτε μὲ κανέναν ἄλλο τρόπο γυαλίστηκε ἢ ἐκαθαρίστηκε.

Ὅσοι πηγαίνουν στὴν ἱστορικὴν Ὕδρα, ἂς μὴ λησμονοῦν νὰ ἰδοῦν τὸν θαυμάσιον αὐτὸ πολυέλαιο.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ

ΜΙΑ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΕΞΑΦΑΝΙΣΙΣ

Ἡ κόμησσα Ντέ Σῶ Ταβάν. Ἡ ζωή της καὶ αἱ ἰδιοτροπίαι της. Αἱ μυστηριώδεις ἐξαφανίσεις της. Ἡ ἐκκεντρικότης της. Τὸ τελευταῖο της βράδυ. Πῶς ἐχάθηκε ἐντελῶς ἀνεξήγητα. Βαθὺ καὶ σκοτεινὸν μυστήριον. Τὴν ἐπῆρε ὁ Σατανᾶς ;...

Ἕνα ἀπὸ τὰ μυστηριωδέστερα καὶ πλέον ἀνεξήγητα γεγονότα, ἀπ' ὅσα ἀναφέρει ἡ σύγχρονος ἱστορία, ὑπῆρξεν ἀσφαλῶς καὶ ἡ ἐξαφάνισις τῆς κομήσσης ντέ Σῶ - Ταβὰν τὸν προπερασμένο αἰῶνα.

Πολλοὶ ἐπεχείρησαν νὰ δώσουν μίαν ἐξήγηση στὴν ἐξαφάνιση αὐτή, τὸ μόνο ὅμως ποὺ κατώρθωσαν ἦταν νὰ περιπλέξουν ἀκόμη περισσότερο τὰ πράγματα, καὶ νὰ πυκνώσουν ἀκόμη πιὸ πολὺ τὸν πέπλο τοῦ μυστηρίου ποὺ σκεπάζει αὐτὴ τὴν ὑπόθεση.

Ἂς ἀφηγηθοῦμε λοιπὸν ξερὰ τὰ γεγονότα—ὅπως τὰ περιγράφει ἡ μαρκησία ντέ Κρεκὺ στὰ «Ἀπομνημονεύματά της :

***

Ἡ κόμησσα ντέ Σῶ - Ταβὰν ἐθεωρεῖτο ἀπὸ ὅλους ὅσοι τὴν ἐγνώριζαν ὡς μυστηριώδες καὶ παράδοξο πρόσωπο. Οἱ τρόποι της ἦταν ἀπότομοι καὶ ἄγριοι, καὶ ἤσχολεῖτο φανατικὰ μὲ τὸν πνευματισμὸ καὶ ἐν γένει μὲ ὅλες τὶς ἀπόκρυφες ἐπιστῆμες. Οὔτε φίλο εἶχε κανένα, οὔτε συγγενεῖς ἀνεγνώριζε. Εἶχε διακόψει κάθε σχέση τόσο μὲ τοὺς δικούς της συγγενεῖς ὅσο καὶ μὲ τοὺς συγγενεῖς τοῦ ἀνδρός της. Κατοικοῦσε, σχεδὸν διαρκῶς, σ' ἕναν παληὸ καὶ ζοφερὸ πῦργο, ὀνομαζόμενο «Λούξ», κοντὰ στὴν περιοχὴ «Σῶ - λέ - Ντοὺκ» τῆς Βουργουνδίας. Ἡ κυρία ντέ- Σῶ, χανόταν καμμιὰ φορὰ ἀπὸ τὴν κατοικίαν της, μπρὸς ἀπ' τὰ μάτια τῶν ἀνθρώπων της, χωρὶς κανεὶς ἀπ' αὐτοὺς νὰ καταλάβῃ ποῦ πῆγε καὶ χωρὶς νὰ μποροῦν νὰ φαντασθοῦν τί εἶχε γίνει. Ἔξαφνα δέ, ὕστερα ἀπὸ ἑπτὰ - ὀκτὼ ἡμερῶν ἀπουσίαν, τὴν ἄκουγαν νὰ χτυπᾶ τὸ κουδουνὶ ἀπ' τὸ δωμάτιό της καὶ νὰ καλῇ τὸν ὑπηρέτη. Ὅταν ἔμπαιναν ἐκεῖ, τὴν ξανάβρισκαν ἡσυχη καὶ ἀτάραχη, σὰν νὰ μὴν εἶχε συμβεῖ τίποτα, μὲ τὰ ἴδια ροῦχα ποὺ φοροῦσε ὅταν εἶχεν ἐξαφανισθεῖ. Ὁ πριγκηψ ντέ Κοντέ, διοικητὴς τότε τῆς Βουργουνδίας, καὶ ὁ ἔπαρχος Μπονσό, παρακολουθήσαντες συστηματικὰ τὶς ἐξαφανίσεις της αὐτές, ἀναγκάστηκαν νὰ ὁμολογήσουν στὸ τέλος ὅτι... δὲν μποροῦσαν νὰ ἐννοήσουν τί ἔτρεχε.

Ἕνα σαββατόβραδο, ἡ κόμησσα ντέ Σῶ ἀποσύρθηκε στὸ δωμάτιό της ὅπως πάντα. Κατόπιν ἔστειλε τὶς ὑπηρέτριές της νὰ κοιμηθοῦν, ἀφοῦ τοὺς εἶπε ὅτι θὰ γδυνόταν μόνη της, ἀργότερα. Οἱ ὑπηρέτριες φεύγοντας, ἄκουσαν καθαρὰ τὴν κυρία τους νὰ κλειδώνεται μέσα στὸ δωμάτιό της. Αὐτὸ τοὺς ἐφάνηκε παράξενο, γιατὶ ἡ κόμησσα ποτέ της δὲν συνήθιζε νὰ κλειδώνῃ τὸ δωμάτιό της.

Τὸ δωμάτιο τῆς κομήσσης βρισκόταν στὸν πυργίσκο τοῦ μεγάρου. Δὲν εἶχε δὲ παρὰ ἕνα μόνο παράθυρο, κιγκλιδωτό. Τὸ τζάκι, σύμφωνα μὲ τὴν παλαιὰ ἀρχιτεκτονική, ἦταν κι' αὐτὸ κλεισμένο μὲ στερεὸ κιγκλίδωμα σὲ σχῆμα σταυροῦ. Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ τζάκι, τὸ παράθυρο καὶ τὴν πόρτα, ποὺ ἡ κόμησσα καθὼς εἴπαμε, τὴν εἶχε ἀμπαρώσει ἀπὸ μέσα, ἄλλην ἔξοδο δὲν εἶχε τὸ δωμάτιο. Τέλος τὸ δωμάτιο αὐτὸ συγκοινωνοῦσε μ' ἕνα ἄλλο δωμάτιο, μικρότερο, στὸ ὁποῖον κοιμόταν μιὰ γρηὰ γεροντοκόρη, θεία τῆς δουκίσσης, τὴν ὁποίαν ἡ ἀνεψιά της εἶχε περιπαιζέψει σπίτι της, γιατὶ ἔπασχε ἀπὸ ἕνα εἶδος ἠλιθιότητος. Ἔτσι, ἔχετε πλήρη τὴν εἰκόνα τοῦ δωματίου τῆς κομήσσης.

Τὴν ἑπομένη τὸ πρωΐ λοιπόν, στὶς ἑφτά, ἕνας ὑπηρέτης μπῆκε ὅπως κάθε μέρα στὸ δωμάτιο ὅπου κοιμόταν ἡ θεία τῆς κομήσσης. Φαντάζεσθε ὅμως τὴν ἔκπληξή του ὅταν βρέθηκε πρὸ τοῦ ἑξῆς θεάματος : Ἡ γεροντοκόρη ἦταν ξαπλωμένη, ἀναίσθητη στὸ πάτωμα, φορῶντας τὰ νυχτικά της καὶ τὸν νυχτικό της σκοῦφο, καὶ κρατῶντας σφιχτὰ στὰ χέρια της τὸ κορδόνι τοῦ κουδουνιοῦ τὸ ὁποῖον εἶχε ξεκρεμάσει ἀπο τὸν τοῖχο. Τὸ μόνο ποὺ μπόρεσαν νὰ μάθουν ἀπὸ αὐτὴν, ὅταν τὴν συνέφεραν, ἦταν ὅτι «εἶχε λιποθυμήσει ἀπὸ τὸν τρόμο, κι' ὅτι δὲν θυμόταν πειὰ τίποτα». Οἱ ὑπηρέται τότε χτυπῆσαν ἐλαφρὰ πρῶτα, δυνατώτερα κατόπιν στὸ δωμάτιο τῆς κομήσσης. Κανεὶς ὅμως δὲν τοὺς ἀπαντοῦσε. Ἀναγκασθῆκαν τότε νὰ σπάσουν τὴν πόρτα—ἡ ὁποία ἦταν πάντα κλειδωμένη ἀπὸ μέσα—καὶ νὰ παραβιάσουν τὸ δωμάτιο. Λάβετε ὑπ' ὄψιν ὅτι στὸ σπάσιμο τῆς πόρτας, παρευρίσκοντο ὁ ἐφημέριος, ὁ ἄρχοντας τοῦ τόπου καὶ ὅλες ἡ ἀρχές. Φαντάζεσθε λοιπόν, τὴν κατάπληξη ὅλων αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων, ὅταν, ἀφοῦ μπῆκαν μέσα στὸ δωμάτιο, εἶδαν ὅτι ἡ κόμησσα... ἔλειπε !...

Τὸ κλειδὶ τῆς πόρτας βρισκόταν ἐπάνω στὴν κλειδαριά .. Καμμιὰ μεταβολὴ δὲν εἶχε γίνει στὸ δωμάτιο. Τὰ κρεββάτι ἦταν ἀπείραχτο. Δυὸ κεριὰ τὰ ὁποῖα ἡ ὑπηρέτρια εἶχε φέρει τὸ βράδυ, ἦσαν μισοκαπέλα καὶ σβυσμένα. Ἦταν φανερὸ ὅτι εἶχαν σβυσθεῖ τὴν νύκτα. Κοντὰ στὴν πολυθρόνα τῆς κομήσσης, βρέθηκε ἡ μία παντοῦφλα της !...

Τί εἶχε γίνει ἡ κόμησσα ; Πῶς εἶχε ἐξαφανισθεῖ ἔτσι μυστηριωδῶς ; Κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβῃ, ὅπως δὲν μποροῦσαν νὰ καταλάβουν καὶ πῶς εἶχε φύγει ἀπ' τὸ δωμάτιό της, λὲς κ' ἦταν πουλὶ καὶ πέταξε !... Μυστήριον βαθὺ καὶ σκοτεινὸν ἀπλώθηκε γύρω ἀπ' τὴν ἐξαφάνισί της. Τὴν περίμεναν βδομάδες καὶ μῆνες, χρόνια καὶ χρόνια νὰ ξαναφανῇ στὸν πύργο της, μὰ δὲν τὴν ξανάδαν ποτὲ πλέον... Καὶ ἡ ἐξαφάνισίς της ἔμεινε ὡς μία ἀπ' τὶς πειὸ μυστηριώδες ἐξαφανίσεις τῆς ἱστορίας, ἐκτὸς ἂν πιστεύσουμε ποτὲ θρύλους τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, κατὰ τοὺς ὁποίους τὴν κόμησσα ντέ Σῶ τὴν ἐπῆρε ὁ Σατανᾶς, μετὰ τοῦ ὁποίου εἶχε στενὰς σχέσεις, ὅπως διεδίδετο...